

Світлана Ринкевич

Навзаєм

Вірші

Харків
«Майдан»
2015

УДК 82-14
ББК 84(4Укр)
Р 51

Редактор – В. Бойко

Ринкевич С. Ю.
Р 51 Навзаєм: Вірші / С. Ю. Ринкевич. — Х.: Май-
дан, 2015. — 68 с.
ISBN 978-966-372-635-9

УДК 82-14
ББК 84(4Укр)

ISBN 978-966-372-635-9

© Ринкевич С. Ю., 2015

Звикаю до світла

* * *

Схоплю за хвіст веселку, побіжу
шукати невідоме сьоме небо...
Втирає сонце сльози споришу:
«Маленький, чом ти? Плакати не треба!»

А он за тим кущем сховався дощ –
доволі вже повигравав на листі.
А діти його кличуть – «варять борщ».
Красується калинове намисто...

А я на крилах вітру полечу
туди, де завше медоносне літо,
де трусить злива стиглу аличу,
і нікому, крім трав, плоди зігріти,

де кучерявиться у кленах день,
і вечір вербам розплітає коси...
Там сьоме небо – сад рясний пісень!
І спогади, як над солодким оси.

2009

КОЛИСКОВА

Сонне сонце на тарелі
неба... Теплі акварелі
над безкраїм степом розлились.

Дозріває, мов насіння,
сонце... Кіт дрімає в сінях.
Жайвір звився піснею увись.

Понад степом неозорим
рясно висіялись зорі –
сонце спочиває уночі.

Заспіваю колискову
і дитинці, й колоскові...
Кручені поснули паничі.

2009–2013

* * *

Моє дитинство пахне молоком
солонким, теплим, мов матері груди.
У спогадах воно зі мною всюди
рум'янощоким хвацьким колобком.

І духмяніє п'яно чебрецем.
А ранком, під бабусиною грушею,
невміло так плоди медові струшує.
Не падають! – і плаче через це...

2010

* * *

Зашарілося вранішнє небо,
в спориші покотилися роси.
Слів гучних і красивих не треба,
мені й погляду ніжного досить.

18.08.2011

* * *

Побачу: по закуреній дорозі
Перуна дощ котитиме на возі.

«І як ся маєш?» – «Я така щаслива!»
І що той дощ, коли кохання – злива?

2011

ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК

Ці десять цифр я знаю назубок.
Ці десять цифр – шлях з темряви нагору.
Згорнулось щастя, наче кіт в клубок,
муркоче і лікує душу хвору.

Ці десять цифр – усі мої паролі,
печатка, на ридання заборона.
Набрати їх, як в дощ без парасолі,
на швидкості на світло на червоне!

Хвилююсь, закипає кров у скронях,
хоч ноги ватні, вистою.

Додолу
осяде страх, усе дрібне й сторонне.
Й зігріє голос тишу захололу.

2011–2012

ДОНЯ

А мале щєбєчє бєз упину
прò хмаринку, сонєчкò-курчà.
Прò червòнобокòу квасòлину
з захватòм рòзказує дівчà.

Я радію, спрагло слово кожне,
мов краплинки дощикòу, ловлю.

...І мені ж дай схожу доню,
Боже,
на мужчину, щò, мов світ, люблю!

15.08.2013

* * *

Дякую, Боже, – радіє душа!
Піснею лине від краю до краю.
Дав-бо вкусити добра м'якуша
від запашного Твого короваю.
Щедро на мряці настояний день...
Вип'є земля ув осінне причастя
зливу з небесних розтулених жмень...
Дякую, Отче, що дав мені щастя
дихати повно!

Свій сум полишú.
Слову радітиму так, мов пташина
знайденій крихті в рядні споришу,
ягодам стиглим на гілці шипшини.

14.10.2013

* * *

Дідусеві Володі

«Уже доросла! Чуєте? Бо я
із дідусем іду в бібліотеку.
Я книжечкам скажу своє ім'я,
вони ж – відкриють обрії далекі...»

Ще пам'ятаю, як о тій порі
до мене тепло першим усміхнувся
«Маленький принц» пера Екзюпері...
Так, як і ти всміхаєшся, дідусю.

Тебе ж нема. Який вже рік у скрусі.
Та від тривоги ніщо так не зціля,
як книжечка найперша, – подивлюся,
ти тепло усміхнешся звідтіля!

05.11.2013

ДОНЬЧИНЕ

Ліва долоня в долоні у тата,
Права долоня у мами в руці.

А. Матвійчук

Вже самостійно заплітаю косу.
І росяний уперто ряст топчу,
бо мріється – ногам не буде зносу.
А плач – ніхто не бачив і не чув –
його з дощами розсівала осінь...
Матусину долоню обома
своїми зігріваю... А ще й досі
на татову чекаю, та дарма.

05.11.2013

ОСІННЯ КОЛИСКОВА

Перехожим

Ви йдіть!

Без мене йдіть!

А я у жовтім листі
спочину на хвилину, згублю серпневий щем.
Усе коротші дні, а далечі імлісті...
На землю пада листя, і та́ благає: «Ще!»

Принишкну, як маля, – лунає колискова...
То так читає вітер кленові письмена.
Чи то в мені бринить мелодія казкова,
така ж тремка, як осінь?

Як осінь, що мина...

Вона із мене біль викурює димами
і спрагле серце вкотре відпоює дощем...
До рук її іду, немов дитя до мами.
І в колисанні тихім я шепочу їй: «Ще...»

10.2013–01.2014

* * *

Для щастя часом досить слова «так».
«Так» на «Чи прийдеш?», на «Виходь за мене!» –
і очі сяють, і лице натхненне.
«Так» – під п'яту захований п'ятак
на успіх.

І ти знову на коні!

Мчиш радо, та не знаєш достеменно,
де на шляху життєвім за стремєна
зненацька схопить горєзвісне «ні!».

10.06.2014

* * *

Завтра буде світ такий, як завше...

Л. Кисельов

Звикаю до світу,
як очі звикають до світла.
Дивитись на нього
відкрито, не мружачись, вчусь.
Очам болить світло,
як роси вже зірваним квітам.
Болить мені світ,
я ж крізь сльози сміюся чомусь.

Як спаленим полем ітиму,
стерня п'яти вколе?
Як пальці невправні –
все ж змусять звучати струну...
Звикаю до світла
у світі щоразу, відколи
мене із п'ятьми хтось
незграбно до нього турнув.

22–23.07.2014

* * *

Небо дощем торочиться.
Поїзд
зачепився за нього.
Торочки за поїздом тягнуться,
мов кожна у голку просилена.
Куди-куди? Куди-куди? Куди-куди?

Туди-туди...
Де місяць
висить над овидом,
як сиру скибка.

Туди-туди...
Де туман молоком розливається
з розбитого глека ночі.

Туди-туди.
Де кургани – мозолі на долонях степу,
а яри – рани,
що не загояться ніколи.
Торкаєшся до них очима,
як щокою до долоні маминої.

Туди-туди!
Де зійдеш на перон,
наче голкою вколешся.
Ступиш на поріг –
крові намистинка зяяріє.

МАМО!

Куди-куди?

Додому.

24.10–26.11.2014

* * *

Ніхто, крім мене, в тім не винуватий,
що впевненість, бува, в кущі чкурне,
що мозок розм'якає, наче вата,
коли паразитує в ньому «не»:
НЕ здужаю.

НЕ можу.

НЕ зумію!

Й від згуби порятує лиш оце:
по дурості віддати душу *змію*,
неначе мамі плюнути в лице.

11.2014

Людей читати

ПОЛПИЧНЕ

*

Двоє Леонідів.
Вікторів теж – двоє.
Нам би В'ячеслава!
Хоч один, та воїн.

*

«Ці руки нічого не крали!
Крадіжка хіба – хабарі?
Це все біло-сині вандали.
Хіба ж брехуни бджолярі?!»

*

І навіть з бутафорної тюрми
вона – працює!
Байдикуєм – ми!

2012

* * *

Прокинешся і знов ідеш на лови.
Ловити гав чи кожну мить життя?
Ще віриш у заступництво підкови,
в магічну силу хрестиків шиття?

І день новий.

Та все – немов учора:
будильник, кава, перехід в метро...
Зустрічні люди знову морщать чола,
тікають в гаджети... аби забути про
турботи, звіти, вищі дві освіти...
«Наступна станція...»

Прогавити свою?

Прокинутись, пробудженню радіти?
Вже час!

А я

розгублена стою...

07.2013–09.2013

* * *

Людей читати, наче стоси книг.
Між них шукати Біблії, Корани...
Щоразу прикладаючи до рани,
і слухати – чи в серці біль притих.

Як ні – зректися обраних отих,
сховати

за

бібліотечні брами.

Людей читати, наче стоси книг.
Між них шукати Біблії, Корани...

Не втрапити б у неводи інтриг!
Не віднайти б священний текст зарано –
коли ще не звелися стіни храму,
затверднути фундамент не устиг!

Людей читати, наче стоси книг...

30.10.2013

ДЕТАЛЬ

Підбори високі –
деталь, що жінок вберігає
від звички отої,
що краще б минулась із віком, –
як бігти галопом
за першим ранковим трамваєм
і кидатись стрімко
услід втікачу-чоловіку?

03.11.2013

* * *

Асфальт новенький наче заіржавів,
за рогом вітер заіржав, мов кінь.
А я міркую – чи в своїй державі
нам жити й що поставлено на кін?
Ми пробиваємо вікно в Європу,
занурившись по вуха у лайно.
А чи з часів Великого Потопу
не зрозуміли ще, яке воно!?
Ступаючи, хоч і по лезу бритви,
доводиться тримати спину, йти.
Вліворуч крок – програємо всі битви,
вправоруч – і забракне висоти!
Уже гние потрощене корито,
ще точить міль у скринях прапори.
А ми – живі?

Хто має що створити,
щоб дух свободи в нас заговорив!

06.11.2013

* * *

І камінь просвистів (уже удруге)
в город сусідський, а летів у твій.
Дивись – металник виявився другом,
з таким невинним поглядом з-під вій.

А у житті хоч зливно, хоч посуха –
каменепаду щедрі врожаї.
І від друзяк ні духу ані слуху,
допоки в тебе сумніви й жалі.

На все свій час – і опустити руки,
й крізь серце щоб промчав осиний рій.
Коли себе не візьмеш на поруки,
то хоч когось теплом своїм зігрій!

11.11.2013

* * *

Вдих, як вхід, а видих – вихід.

Крок – дорога.

Дві їх – вибір.

Бездоріжжя – не безвихідь,
тільки б з нього врешті вибрів.

12.11.2013

* * *

Коливається світ, ніби шальки на терезах.
Уже кинуто срібний –

перший

із тридцяти.

Нецікаво нікому, чом «проти». А маєш – «за»!

Запрягли, як вола, тож мусиш

будь-що

тягти.

Майоріння ганчір'я! Триколірний хижий стяг
зуби скалить на той, де колом

зірок

цятки.

І врізнобіч щосили тягнуть, аби не простях
завчасу до Бога

незламаной

руки.

29.11.2013

* * *

Заснув *мірошник*, а небесний млин
сніжить над сонним і замерзлим лісом...
Кружляє сніг під музику хвилин,
нашептану йому, напевно, Лістом.
Вже місяця на небі зблиснув ріг,
а *мельник* не прокинувся, гульвіса!
Мете над містом так, неначе Гріг
про Сольвейг пише...

Снігова завіса
заслала світ, напнулась межі віт...
Та меле млин, все крутить жорна рівно.
Сопа *млинар*, улігся на живіт...
Під вальсовий мотив Шопена, певно...

10.12.2013

* * *

Чи не вперше в житті відкорковує пляшку шампані...
Зашумів і запінився напій в копійчаних бокалах –
наче протяг вродився із серця незмерзлої пані,
зашкварчав і обпіксь об очей променисті дзеркала...

Що святкуєм? Життя... Чи й не привід! Давно вже за
північ.
Окрім нас – двох панянок та вітру – хтось дивний ще
шапта.
Заголосять мобілки в обох, наче треті (та півні ж),
зиркне місяць лукаво крізь мжички хламиду дірчасту.

І колючий шампань, наче вранці щока чоловіча...
Ми любили... А нас-бо любили, як ми? Звідки ж
знаєм...
Що святкуєм? Життя... А яке – проминуше чи вічне, –
несуттєво... Аби лиш у ньому було все навзаєм!

20.12.2013

* * *

Голосно, шановний, не кажіть про совість –
не у храмі стріли ж і таки не пастор.
Очі не мозольте, геть ідіть натомість!
На свій рот наклейте тишу, ніби пластир.

Краще Вам од того? А мені – не згірше...
Підстелили м'яко? Доведеться ж впасти!
Дóкорів димами ранок мій не згірк ще.
Ви ж – себе загнали, наче миша, в пастку.

Совість, як не чиста – не відбілиш грішми.
Не дивіться, вовче, поглядом ягняти!
Зло й добро у душах завжди будуть мішма.
Тож не треба з мене щось та виганяти.

08.01.2014

* * *

Чого тобі, дівчинко? – Ляльку.

Чого тобі, дівчино? – Пару.

Чого тобі, жінко? – Дитя.

09.01.2014

СЛЬОЗА

Вітрові

Я проти, щоб ти був навпроти!
Чом бути за,
як серце виявляє спротив?
Як вже сльоза
до губ істулених так щільно
щокою мчить.
Торкнешся – біг вона сповільнить
лише на мить.
«На лихо ти мені приходив
та на біду.
А я тобі й біді на подив
ішла й іду!» –
лицем замерзлим мчить солона
до губ сльоза.
Від дотику твого холоне –
не замерза.

27–28.01.2014

* * *

Я марю степом, полиновим степом!
Іду за вітром – сторожем степів.
Побачив він мене й оторопів:
«Своя? Чужа?» Від мене ж дивно тепло.
Бреду, чудна, попід склепінням неба...
А Віз Великий ронить зорі-сіль,
і скрип колісний чути звідусіль...
І понад часом і одвічним «треба»
Чумацький Шлях мої рахує весни.
От ще одна! І бачу, як вві сні,
себе-солинку у човні яснім,
що в океані плине у небеснім.

28.01.2014

* * *

Не знай – не треба:
Погано мені. Погано.

Р. Скиба

Тобі нащо знати: погано чому? Погано.
Іде все за задумом Божим. Іде, як належить:
ще сон не заходив, а ранок ступив на ганок,
очам допікає безсоння, а носові – нежить.
Чи сплю, а чи ні, хто у сни мої входить першим –
на покуті під рушниками пильнують ікони.
Так дихати важко... З душі нікудишній вершник.
Не сплю третю ніч. І думки, наче змилені коні.
Зростати б углиб! Свинцево вдаряє об ребра
роз'ятрене серце й відлунює в скронях органно...
І сну – ні на мент... А за віщо, знати не треба:
за задумом, певно ж, погано мені... Погано.

03.02.2014

ЛИСТ

До себе

Хоч скільки годуй, біль ізнову проситиме їсти.
Невже ти сильнішою стала? А хто це помітив?
Жінки, котрим вчора любові музики троїсті
ще грали, сьогодні надвечір сідлатимуть мітли,
літатимуть містом. Ти ж – йтимеш безкрила, безсила,
до вітру байдужа, хоч він розкуйовдить волосся.
Збулося усе, що у неба крізь сльози просила?
Й про що не просила, на щастя, либонь, відбулося.
А падати і не забитися – треба ще вміти!
То ж вчися! То ж слухай: як страх сивим вороном

кряче,

як пам'ять вигукує спогади й, ніби магнітом,
тримає подалі від серця, щоб врешті ти, зряча,
побачила душі ясніше, ніж постаті й лиця,
ніж тіні отих, що сидять при твоєму багатті.
Дме вітер щодуху в обличчя – для того, щоб ницьма
не впала й не стала тією, ким греблі лиш гатять.
Дивися у небо – там мітли кружляють над містом...
Твоя ж – у кутку, щоб сміття із душі вимітати,
і біль, який ще неодмінно проситиме їсти,
до дідька вночі виганяти у шию, як татя.
І не заважай

своїм крилам,

прошу,

відростати...

11.04.2014

* * *

Схотіла зупинити Час:
схопилася за стрілки годинника,
зламала секундну,
порізалася хвилиною.

Мовчить годинник,
лише з поранених долонь пам'яті
скапують спогади,
наче цокотіння годинника без стрілок,
наче сміх Часу,
якого хотіла схопити за бороду...

22.05.2014

* * *

Тулюсь чолом гарячим до вікна...

Т. Шамрай

Радій дощу!

Так, як радів уперше,
коли знайшов оте, чого шукав.
Чолом гарячим в шибку дня упершись,
дивися, як на тебе суне шквал.
Ламаються напнуті туго лози.
Вдаряє молот грому-коваля.
Із пругом стугониш ти суголосно –
іде гроза.

Завади всі валя!

В сосни дзвіницю вдарить блискавиця.
Побачиш те, чого недобачав.
Й відчуєш, як у тебе носом тиця
від сліз гірких намокле собача.

26–27.05.2014

* * *

У дуба очі й досі молоді,
він височіє, впевнений, крислатий.
Зима бреде по пояс у воді,
аби осінні зняти з нього лати.
Аби солодкий вивіяти дим,
щоб видавсь ранок від бездим'я згірклим,
а день потому – кволим і блідим.
І сонце із засніженої гірки
з'їжджатиме,
ще заспане й просте,
а ввечері – натомлене й червоне –
морозяним неспокоєм вросте
в кору.
І схарапуджені ворони
кричатимуть,
і час в стрімкій ході
отак і не спроможеться відняти
у дуба очі, теплі й молоді...
Йому ще сніться сні жолуденяти.

16.09.2014

ПАМ'ЯТІ ВАСИЛЯ СТУСА

І пензель голосу сягає сфер...

В. Стус

Ідуть світанки спинами на схід.
Приходять ночі спинами на захід.
Душа прозріла,
з-під тілесних лахів
оцим нахожим дивиться услід.

Пройдисвіт-світ ховатиме наспід
мідяк затертій.
Ним сліпив опівдні
невдах, калік...
Усіх!
Подітись ніде
від світу,
котрий від олжі
осліп,

здичів
і здибився, немов огонь.
А ти з-за ґрат
і віщував
і вищав.
Аби стривожить небо,
наче свищик,
на повну силу голосу свого.

11-25.12.2014

Биг тебе го себе

* * *

Ти кажеш: «...бути сильною...»
Авжеж,
я сильна. Хоч
і отакий – дівочий
тоненький стан, сіро-зелені очі
переміщують стіни часоमेж.

Ти кажеш: «Все минає. Й це мине...»
Так, Час минає, та минає вічно!
У нього стан кремезний чоловічий,
обличчя – красномовно мовчазне.

Ти кажеш: «Не сумуй, моя...»
І я
всміхаюся, хоча й не втихомирена.
Не бути нам в єдинім часовимірі,
але наразі Час ще дозволя.

21.03.2013

* * *

Тебе чи можна чимось здивувати?
Звичайний день.

Чумний від спеки ліс.
Білють хмари, мов солодка вата.
До річки стежка пролягла навскіс,

пекельним сонцем хижо розіп'ята.
Цілунок вітер губи обпіка.
Усе гаряче!

Лиш холодна м'ята,
й купавами заквітчана ріка.

Куди іду?

Попереду маршрути
несходжені.

На щастя, на біду,
шукаю квітку сонцесяйну руги.
Тим і здивую, що її знайду!

06.07.2013

* * *

Наснилося тепло твоїх долонь...
Й тепер моему сонному ще тілу
не загасити пристрасть ошалілу,
хоч розум і спиняє: «Охолонь!»

Наснилося. Роздмуханий вогонь
в зіницях витанцьовує завзято.
А серце – розуму: «Ти поклади, де взято!» –
шалено б'є у барабани скронь.

Наснилося? Вві сні чи наяву
прокинулась? Та лиш оце не сниться:
стрілою навздогін любові-птиці
розлука полишає тятиву.

08.2013–11.2013

* * *

Так добре голосу твого не чути.

В. Бойко

Я так хочу схватись від тебе,

від себе,

усіх!

Щоб дощі зарядили, змиваючи

днів

гобелени.

Щоби кожного разу, як прагнув

дзвонити

до мене,

брав до рук телефон і натиснути

«виклик»

не міг.

Мій притишений крок так і прагне

зірватись

на біг.

Утікати!

Від тебе до себе.

Замкнулося коло.

Розправляє душа свої крила,

від силець

ще кволі.

І мовчання твоє – то найліпший

її

оберіг.

09–10.2013

* * *

А сукня, як ночі крило, –
на мій точений
стан.

По ній струменить,
мов світанок,
русяве волосся.

Я у віддзеркаленні бачу,
що
не відбулося
у серці одне визначальне
з майбутніх
повстань.

Стовбичу із гребенем з дуба
в руці
ув одній.

У другій – на вибір зміяться
дві стрічки
шовкові.

Я б чорну взяла,
але інша вже
напоготові,
щоб право пишатись в волоссі
належало
їй.

Червоне по чорному –
вогник надії
в імлі.

* * *

Усім думкам не бути віршем,
 словам – почутими.
Вона тебе не любить більше?
 Як дощ у лютому...
І скільки бути в вирі днів
 разів розп'ятими?
Талан, що вчора нам радів,
 киває п'ятами.
Уже ж були: морозний відчай,
 душа – зім'ятою!
Котрійсь подивишся у вічі –
 запахне м'ятою.
І стануть всі слова, немов
 вітри, крилатими...
А як і ця – чужа? Любов
 знов розпинатиме.

8.11.2013

* * *

Не тримала щасливої миті, як в жменях синиці.
Серце гралось в мовчанку. Я ж думала, що – крижане.
Не ходила в шовках, а в простенькому платті із ситцю,
і думки чорні гнала, мов куряву вітер жене.

І пилося зарано медове вино на дурницю.
Хай би в нього був присмак іще молодого щавлю!
Не тримала щасливої миті, як в жменях синиці.
І не буде вже так, як сп'янілому серцю звелю.

11.11.2013

* * *

Це я, королево. Пізнали? Той самий.

Р. Скиба

Як захочу – скажу,

що бажаю,

як саме й коли.

Щоб на потім не мали Ви шансу сказати: «Не знав я!»

Ваша казка – не казка, хоча, як цей світ, вона давня.

І, мій голубе, Вас уполюють мої соколи.

Хоч сім п'ядей у лобі у Вашім, а м'язи – граніт,

і крилатий Ваш кінь – він біліший од першого снігу, –

не Ягайло Ви, щоб цілувать королеву Ядвігу.

Тож ідіть і казками годуйте дурненьких кобів.

12.11.2013

* * *

Так, як було... Нехай уже не буде
так, як було!
Стежки вузькі, що протоптав до Будди,
вже замело.
Ті молитви, що шепотів щоночі,
взяли вітри.
Все. Відбулось. Не виплакати очі.
Плюнь, розітри.

12.11.2013

ЛЮБОВ

Наче ковиловий степ – стривожена.
Наче волелюбний кінь – стриожена.
Болісна – мов рана ножова.
Все ж таки – жива, жива, жива.

13.11.13

ПЕРШИЙ СНІГ

Немов з перини пір'я – сніг лапатий.
Про нього марив ти. Але не ми...
Отож мерщій лишай свої палати,
допоки зовсім снігу дощ не змив.

Хоч мить лише – й пухнастий стане брудом.
Нагода це. Як не радіти їй!?
Бо пада сніг, немов зліта полуда –
та, що заслала світ душі твоїй.

14.11.2013

* * *

Такий чудний, обійми ти розкрив,
неначе натще випив спирту кварту.
«Життя чекав на тебе...» – говорив.
Уголос

про любов,
прошу – не варто!

Не треба про кохання, що до сліз...
Ти ж хочеш, аби хтось, немовби жартом,
із чобітьми у душу не заліз?
То вголос

про любов,
прошу – не варто!

14.11.2013

* * *

У пам'яті тепер його ім'я.
Синонімом до нього ще й – зневіра.
Мене мордуєш, пам'яте моя,
немов на ловах загнаного звіра!
Облиш мене!

Любилося, моглось...

Не буду біля нього примусово.
Він має сам тримати, а не хтось,
своє слизьке поспішно дане слово.

15.11.2013

* * *

Як швидко хмари йдуть. Ідуть повз нас,
повз поле, сад і незамерзлу річку.
Вона про нас нічого ще не зна.
Ми – порізно... Ви ж не тримали свічку?

Ми – порізно. І в свідках тільки час
та хмари... Хоча їм до всього діла
й немає. Як нема й самого «нас».
На «я» і «ти» вода глибока ділить...

На «я» і «ти»... На музику й листи...
Оті листи, які повз нас, мов хмари.
Й ту музику, що не переплисти,
якою поле, що за садом, марить.

09.01.2014

* * *

Ой ти, дівчино, з горіха зерня...

І. Франко

Гірчать плоди волоського горіха,
і не рятує мед від гіркоти...
Мене від мене не рятуєш ти,
хоча найліпша в порятунку втіха...

Мовчу на тебе аж занадто тихо...
Вчувається наближення грози.
Кусай хоч лікті, нігті хоч гризи –
здійнявся гіркоти над серцем вихор,

зі слів моїх і дум зчинив гармидер
й грозу ген-ген за обрій покотив...
Ні, не врятує мед від гіркоти,
що з мене ти, неначе зерня, видер.

26.02.2014

* * *

І сумніваюся, чи зможу полюбити.
І захиляюся цим сумнівом гірким!
Не можна – не брешіть – враз склеїти розбите!
А якщо можна, то *ніколи і ніким*.

Торкнутись інших губ, як словом до молитви,
і обпекти вуста, а не ковтнуть води...
Не можна – не брешіть – пройдешне повторити!
Тоді, як «Гірко!» вже лунає молодим.

23.07.2014

* * *

Приходить жінка.
Приносить яблука.
Ті яблука теплі.
Цілуеш їй руки.
Ті руки холодні,
ті руки тонкі,
як віти яблуні
всохлого саду.

Приходить жінка.
В очах її – день.
Ті очі засльозені.
А коси – завітрені,
пахнуть травною зів'ялою,
павутинкою
літа бабиного
срібляться.

Вицілуй сльози.
Скуштуй яблуко.
Розбуди терпку спрагу
осені,
що тобі мариться жінкою...

Вона вже близько...

14.10.2014

ПЕРЕД ДЗЕРКАЛОМ

Не дивися!
А як дивишся, – не бач!
А як бачиш, – мовчи!

Мовчи, коли можеш сказати,
що ти бачиш.
Бачиш, коли дивишся.

Дивишся, коли я прошу:
«Не дивися!»

31.10–19.11.2014

* * *

Легко прокидатися.
Важко вставати:
тіло, ніби чуже.
Чи то душа пристала?..

Волочиться за мною.
Туди,
де чекають лише на мене.
Звідти,
де не раді нам обом.

Чи то душа
втомилася приколисувати мене,
аби хоч уночі бути вільною?

12.12.2014

ЗМІСТ

ЗВИКАЮ ДО СВІТЛА

«Схоплю за хвіст веселку, побіжу...»	5
Колискова	6
«Мое дитинство пахне молоком...»	7
«Зашарілося вранішнє небо...»	8
«Побачу: по закуреній дорозі...»	9
Телефонний дзвінок	10
Доня	11
«Дякую, Боже, – радіє душа!...»	12
«Уже доросла! Чуєте? Бо я...»	13
Доньчине	14
«Вже самостійно заплітаю косу...»	14
Осіньна колискова	15
«Для щастя часом досить слова “так”...»	16
«Звикаю до світу...»	17
«Небо дощем торочиться...»	18
«Ніхто, крім мене, в тім не винуватий...»	20

ЛЮДЕЙ ЧИТАТИ

Політичне	23
«Прокинешся і знов ідеш на лови...»	24
«Людей читати, наче стоси книг...»	25
Деталь	26
«Асфальт новенький наче заіржавів...»	27
«І камінь просвистів (уже удруге)...»	28
«Вдих, як вхід, а видих – вихід...»	29
«Коливається світ, ніби шальки на терезах...»	30
«Заснув мірошник, а небесний млин...»	31
«Чи не вперше в житті відкорковує пляшку шампані...»	32
«Голосно, шановний, не кажіть про совість...»	33
«Чого тобі, дівчинко? – Ляльку...»	34

Сльоза	35
«Я марю степом, полиновим степом!..»	36
«Тобі нащо знати: погано чому? Погано...»	37
Лист	38
«Схотіла зупинити Час...»	39
«Радій дощу! Так, як радів уперше...»	40
«У дуба очі й досі молоді...»	41
Пам'яті Василя Стуса	42

ВІД ТЕБЕ ДО СЕБЕ

«Ти кажеш: “...бути сильною...” Авжеж...»	45
«Тебе чи можна чимось здивувати?..»	46
«Наснилося тепло твоїх долонь...»	47
«Я так хочу схватись від тебе, від себе, усіх!..»	48
«А сукня, як ночі крило, – на мій точений стан...»	49
«Усім думкам не бути віршем...»	51
«Не тримала щасливої миті, як в жменях синиці!..»	52
«Як захочу – скажу, що бажаю, як саме й коли...»	53
«Так, як було... Нехай уже не буде...»	54
Любов	55
Перший сніг	56
«Такий чудний, обійми ти розкрив...»	57
«У пам'яті тепер його ім'я...»	58
«Як швидко хмари йдуть. Ідуть повз нас...»	59
«Гірчать плоди волоського горіха...»	60
«І сумніваюся, чи зможу полюбити...»	61
«Приходить жінка...»	62
Перед дзеркалом	63
«Легко прокидатися...»	64

Літературно-художнє видання

РИНКЕВИЧ
Світлана Юрїївна

НАВЗАЄМ

Вірші

Художнє оформлення: Г. Кравець
Технічний редактор: Є. Онишко

Підписано до друку 07.07.15. Формат 84x108/32.
Папір офсетний. Гарнітура Syraep. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 4,25. Наклад 100 прим. Зам. № 15-39.

Видання і друк ТОВ «Майдан»
61002, Харків, вул. Чернишевська, 59
Тел.: (057) 700-37-30
E-mail: maydan.stozhuk@gmail.com

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 1002 від 31.07.2002 р.